

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Over Afdøde

Citation: Hertz, Henrik: "Over Afdøde", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 232. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid75134/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Over Afdøde.

I.

Fru Emma Henriksen.

(1831.)

Det er tungt, at de, vi elske, kunne
Rives fra vor Side; det er tungt,
At et haabfuldt, eifseligt og ungt
Liv saa pludselig kan gaar tilgrunde;
At en Guftrus Dmbed, Hjemmets Lykke
Et mod Dødens Slæbiler kan betrygge.

Det er tungt, at Mennesket maa grue
For at elske varmt og sunt en Ven,
Engstes for at give Hælt sig hen:
Dette Liv et Vindpuft kan forkue!
Et Secund: med omvendt Taffel græder
Engelen ved vore bedste Glæder!

Var det gjort med denne Verden; hvilke
Gi bag Fremtids Læppe skjult et Haab,
See os da! som et fortvivlet Raab
Vore Klager da mod Himlen ilte.
Men ved Tabet mildner det vor Klage:
Engang skal det gives os tilbage!

I.

Mimi Ahnberg.

Graven lukker sig. Den hvælves over
Efterladtes Haab, en Giffers Lyst.
Taarerne fordunkle Taalmods Trøst;
Ifkun Vinden med tungstændig Røst
Suser: „Der er lunt hvor Mimi føer.“

— Klare Nytaars-Stjerne! du, som siger
Med et Haab om Høstet atter frem!
Orbet, der forsoner og forliger,
Orbets Trøst du straal fra dit Hjem!
Væld af Trøst! Engang dig Sorgen kaarer.
Nu er Dødt, af! for fuldt af Taarer.

III.

Maria Jacobsen.

(1842.)

I Smaaaborn kjære, der sørgende staae,
I hamme Jer Graad, I sørge ei faa!
I længes ei efter den kjærlige Søster!
I skal ikke klage, at ei hun er her
Hos Fader og Moder, mens Julen er nær;
I lytte til Eders himmelske Trøstler!
I vide, Maria til ham indgaaer,
Den fejreste Jule hun holder iaar.
Hun samles iaar med Englene glade,
De lege med hende den Aften lang
Med Uuld af Gulb, med Palmens Blade,
De synge for hende den sødeste Sang.
I Smaaaborn, græder da ei for hende!
Ugrundstelig er den Eviges Raad;
Men han kan lindre den bitterste Graad.
Til ham I skal Eders Lanker vende,
Til ham, der Wunder i Hjertet slog,
Den himmelske Fader, der gav og tog —
Han vil husvare og Trøsten sende.

IV.

Mimi Collin.

(1813.)

Dengang hun laae og leed, af Dmhed plet,
Af Kjarlighed begraedt,
Da traadte Dødens Engel hen til Leiet,
Umærkelig og let.

Med omvendt Fakkell, i forklaret Smerte,
Han lagde taus sin Haand
Paa Mimis fromme, nu saa matte Hjerte,
Og løsned' Støvet's Baand.

Og løstet' mildt paa Almens den Spæde,
Og sagde: „Mimi! giv
„Et Kys til dem, der elske dig, der græde,
„Der angives for dit Liv.

„Bad dette Kys dem sige, at til Liv et
„Med dig din Ferer gaer,
„Og at det Takke vorder atter givet,
„Naar Gjenlyns-Timen flaaer.“

Og from og flog og med et Smil hun vækked'
 Til Kys den lille Mund.
Men Dødens Blegghed denne Mund bedækked',
 Og Ligt faldt i Blund.

En Liliesnop, for tidlig, af! udbrunget,
 Det skønne Hoved gled
Til Engles Bryst, af Smerten ubetrunget,
 Forklart i Dødens Fred.

V.

Statsraad P. V. Jacobsen.

(1848.)

Paa Riststenen.

Marets Liden! J, der drage hen
Mildt og unildt over Jordens Grave,
Eder vi betroc vor tabte Ven,
Han, der slumrer her i Dødens Have.
Han, hvis Mand en Flugt saa herlig tog,
Han, hvis Hjerte mildt for Alle slog --
Marets Liden! mildt J drage over
Stedet, hvor han sover.

VI.

Fru Effter Nathanson.

(1849).

Paa Sjælland.

I Skjønhed formed' her sig hendes Liv:
I hendes Ansigt, fuldt af Mildheds Adel,
I hendes Færd som Moder og som Liv,
I hendes Wandel, reen og uden Dadel.
Ja, selv fra Alderens halvbrustne Bland
Harmonisk hønt sig leste hendes Land.

VII.

H. P. J. Lyngbye.

(1833.)

Afsætningen i Studentersforeningen til en af den Afsøde komponeret
Melodie.

Ei ved din aabne Grav, vor Ven!
Dg ei blandt den forgræbte Klynge,
Der bærer dig til Hvilen hen,
Ei der for dig vi ville spuge.
Det Haab, vi søge, hvæfter mat
I Gravcapellet's tause Nat.

Men her, fra dette Sted, hvor du
Behersked' Melodiens Vølge,
Og hvor din Sang har Liv endnu,
Her vil vi dig til Graven følge.
Her mandigt sige skal vor Røst,
Etjendt fra et blødt bevæget Bryst.

Vel er det os en lukket Bog,
Det Hidsjet, der engang os vorder;
Dog er betydningssfuldt det Sprog,
Der taler fra din Sangs Accorder:
Din egen Melodie, der end
Fra vore Læber toner hen.

Uf Morgenlærkens nuntre Kluf
Er Intet ved dens Død tilbage;
Med Nattergalens sidste Suf
Forstummer al dens sømme Klage.
Og Blomster dufte sødt i Chor,
Og visne hen foruden Spor.

Men dine Sange fra din Vaar
Skal lyde tidt fra vore Munde;
Hi Menneskernes Idræt gaaer
Med Livets Døder ei tilgrunde.
Og Sangeren, vor tabte Ven,
Dø gives i hans Sang igjen.

— Fra dette Sted, hvor Toners Vælb
Med Harmonien du bekjæmped',
Din Melodie til vort Farvel
Sig hæder, fjendt af Taarer dampet.
Det er den krusne Streng, hvis Klang
Med Veemod zitter i vor Sang.
